

Slovo k povzbuzení na neděli 22. ledna 2023, na 3. neděli v liturgickém mezidobí – A
Biblická čtení: Iz 8,23b – 9,3; Ž 27; 1Kor 1,10-13.17; Mt 4,12-23

Milé sestry, milí bratři,

máme další neděli v liturgickém mezidobí. **Dnešní evangelium** před námi rozevívá již skutečně začátky **Kristova veřejného působení**, a to v **Galilei**, na severu Zaslíbené země. Děje se tak nejen proto, že Nazaret právě tam poblíž Genezaretského jezera neboli Galilejského moře skutečně leží, ale i proto, čím **Galilea** je: Územím na okraji Izraele, judskými židy víceméně opovrhovaným krajem chudých rybářů a také mnoha pohanů, **periferií** židovské společnosti. Už prorok **Izaiáš** ale předpověděl, že právě tamější lid – za Jordánem, v Galilei pohanů – jako první uvidí **veliké světlo**. Pán Ježíš toto proroctví začátkem svého působení v Galilei, v Kafarnaum tedy **naplnil**.

A není rozhodně náhodou, že se tak stalo právě **na periferii**. Jakoby tím chtěl Kristus i naznačit, že to vždy bude **pohrdaná periferie**, která ho ve všech dobách bude někdy přijímat **dříve a snadněji než elita**.

Což možná platí **nejen** o periferiích **sociálních**, o lidech na okraji společnosti a zájmu světa v malém i velkém a třeba i církve, **ale** možná **i** o pohrdaných částech, rozměrech **nás** samotných, o **periferiích** našeho vlastního **života** a našich **vztahů**. Co třeba v sobě a svém životě považujeme **za slabé a nečisté**, za méněcenné či nedůležité, co je proto možná na okraji i našeho křesťanského zájmu, může být leckdy prostorem, který jako **první zarezonuje** na opravdový **Kristův příchod**, prostorem, skrze který by k nám mohlo vejít trocha nebeského království. Všechny periferie našeho života, našeho já, ale i našich vztahů se mohou stát prostorem, kde a skrze který Pán Ježíš učiní **zázrak**, kudy k nám **přijde** přes clonu naší představy o něm.

Zda naší **osobní periferií** jsou spíše naše „Achillovy paty“, slabosti, neduživosti, nemoci a nemohoucnosti, vytěšňované rozměry a vztahy našeho života, naše tajné hříchy či samo podvědomí, to necht' zkusí popřemýšlet každý sám...

Zkusme ale svou pozornost zaměřit ještě **na čtení druhé** z Prvního listu Korintským. Vedle Listu Římanům je nejdelším z Pavlových listů, apoštol jej píše během své třetí misijní cesty, pravděpodobně o Velikonocích roku 56, a adresuje jej církevní obci v Korintu, kterou byl předtím založil. **Korint**, jak dobře známo, bylo významné antické kulturní město a obchodní centrum, hlavní město provincie Achaje. Proto i prvokřesťanská obec v něm se stala záhy nejen velkou ale i velmi **sebevědomou**.

Jestliže Pavlův **List Římanům** je v první řadě jakýmsi systematickým expozé základů křesťanské víry a života podle ní, pak **První list Korintským** tvoří především Pavlovy reakce **na aktuální problémy a otázky**, které v korintské obci vyvstaly. Chce být jakousi **aplikací** křesťanství do **konkrétního** života s jeho starostmi a problémy. A protože je součástí **Božího slova**, jsou Pavlova slova **nadčasová**, přesahující realie svých prvních adresátů.

To platí **i o dnešním úryvku**. Je ze samotného **začátku** listu, následuje hned po incipitu, úvodu, což naznačuje zjevně i **aktuálnost** a důležitost sdělení: «Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte».

Rozdělení v obci, o kterém se apoštol dověděl, mělo bezpochyby své **konkrétní** a reálné pozadí. Mezi korintskými křesťany se mimo jiné zformovaly různé **antagonistické** skupiny **upřednostňující** toho či onoho učitele a kazatele, pěstující možná větší či menší kult jejich osobnosti. Místo aby středem všeho byl sám Kristus: „Já držím s Pavlem!“, „já zase s Apollem!“, „já s Petrem!“, „já s Kristem“ – až ironicky glosuje situaci Pavel.

Neshody, ať už byly jakéhokoli původu, musely také mít, jak tomu v podobných situacích bývá, neblahé vyústění: **Nevraživost**, **hádky**, možná i **nepřátelství**, a to vše navíc s odvoláváním se **na evangelium**. Vždyť šlo o nějaké kazatele mající je hlásat. Něco

takového je ovšem **neslučitelné** se shromážděním kolem Krista, s církví, něco takového **zbavuje Kristův kříž jeho působivosti**, připomíná svatý Pavel.

V dnešním úryvku tak jde patrně o **hlubší poselství** než jen o napomenutí pro nějaké stranicví vzhledem k jednotlivým služebníkům církve, o nesprávnost přilnutí pouze k tomu či onomu knězi, kazateli, učiteli, jak se někdy Pavlova slova vykládají. Jde určitě ještě o něco **závažnějšího** než jen o samozřejmě také důležité připomenutí, že zejména ve svátostech, které tito služebníci zprostředkovávají, nejde o ně, ale především o tajemnou přítomnost samotného **Krista**; «Pavel křtí? Petr křtí? Kristus křtí!» parafrázuje dnešní apoštolova slova sv. Augustin.

Jde o to, že žádná **rozdělení**, žádné **roztržky** či **hádky** mezi lidmi opravdu **nejsou dobře**. Narozdíl od rozmanitosti, která k životu patří. **Zlá** a mnohdy navíc zbytečná **rozdělení** otravují a zatěžují život a mohou mít tragické **důsledky**. Může se z nich záhy vyvinout **nepřátelství**, z něj **nevraživost**, z ní **nenávisť**. A zvláště ta může vést k **hrozným** činům, až k **zabíjení**. Tak tomu je – biblicky viděno – už od dob Kaina a Ábela, od dob stavby Babylónské věže.

Rozdělení mezi lidmi na světě je, bylo a bude, má mnoho důvodů, svět je nesmírně **složitý**. V každé době, i po příchodu Pána Ježíše, dnes také. Navzdory tomu, že křesťanská církev by měla být jakousi prvotinou sjednoceného lidstva s Bohem i mezi sebou, jsou **rozdělení i v církvi** a už od dob svatého Pavla mají také řadu důvodů. Rozdělení jsou mnohdy i **mezi námi**, ve společenstvích a vztazích, v nichž žijeme. Někdy snesitelnější, jindy méně. Prostě **nejsme** stejného usuzování ani smýšlení. A ani **nebudeme**, protože něco takového v praxi, zdá se, možné není, nebylo už ani v době novozákonní, není ani nyní, nebude ani zítra.

Jenže co s tím? Máme docela přejít Pavlovu výzvu «buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte»? Anebo máme snad rezignovat na slova samotného Krista «blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny»? Co si máme odnést z Pavlova vlastně tak aktuálního slova, aby Kristův kříž nepozbyl své působivosti?

Asi **ne závěr**, že **každá neshoda** by byla sama o sobě **hříchem**. A že proto je potřeba se všem konfliktům vyhnout. Tak to určitě není, někdy člověk **do konfliktu** dokonce jít **musí**, i když nechce, **i přestože** chce být opravdu tvůrcem pokoje.

Pokud někdo říká pravdu a druhý lže, anebo někdo se snaží o dobro, jiný působí zlo, tak neshoda je často **nevyhnutelná**, někdy dokonce nutná a správná. **Pokud** se máme **zastat** slabého, vykonat **dobro** i navzdory odporu, **milovat** i nepřátele, je případný z toho plynoucí konflikt i naší lidskou a křesťanskou **povinností**. Neshody navíc přicházejí, i když situace nejsou zdaleka tak černobílé a jednoznačné. Navíc se často můžeme **mýlit a mýlíme my** sami a naši bratři a sestry musí jít do konfliktu právě **s námi**. A ani se nevyhneme různicím **v církvi**, přestože by měla být prvotinou smířeného lidstva.

O co se však v takových situacích můžeme a máme **snažit vždy** – a to si právě můžeme z dnešních Pavlových slov odnést – , je jednat tak, abychom ani v konfliktech nepřestali své protivníky **milovat**, abychom k nim nepřestali mít k **úctu**, abychom se ani navzdory konfliktům nepřestali snažit o **dobro**. Anebo aby nás právě **konflikty** a hádky k dobru, lásce a milosrdenství **přiměly a obrátily**, pokud my do nich půjdeme na nějaké té špatné straně. Aby **láska** byla i v **neshodách** anebo se **kvůli, díky neshodám** stala nejdůležitějším kritériem a hlavně silou a obsahem našeho rozhodování a jednání.

Konečně, možná právě i **neshody** mohou být, mohou se stát pro mnohé z nás onou **periferií** našeho bytí, kudy nakonec i k nám přijde **Pán**...